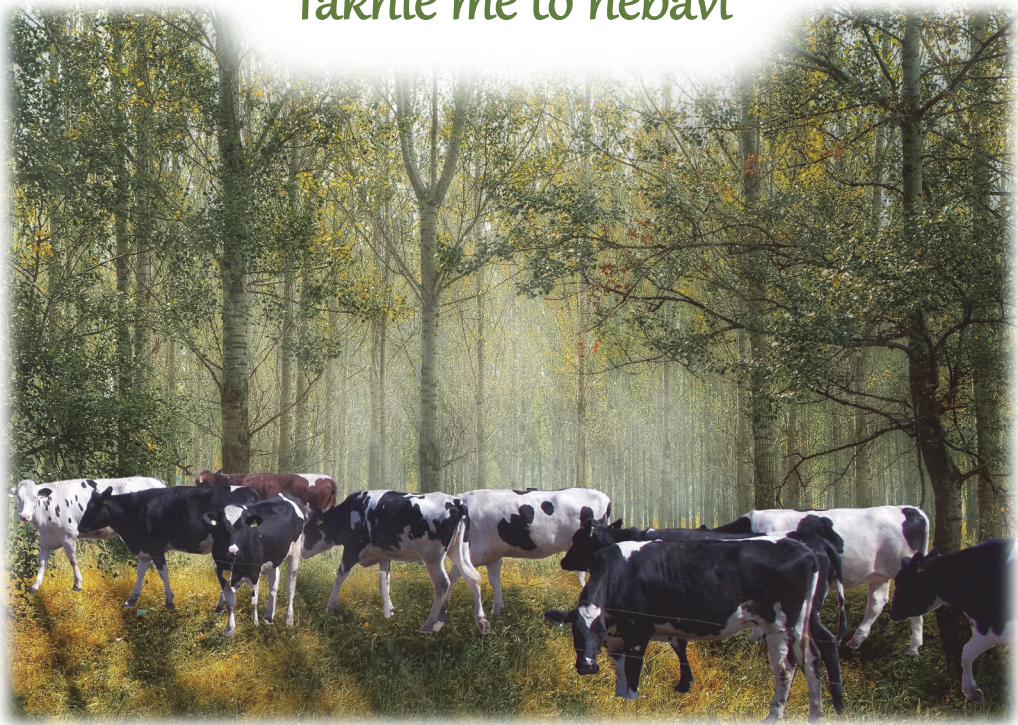

Pasák z Hülbenu

Dvě cesty

Takhle mě to nebaví

Přeloženo z Dein Ziel 1978 - Heft 6; Dein Ziel 1984 - Heft 10, CHSV Hückeswagen

Pasák z Hülbenu

V Hülbenu, vesnici ve Švábské Albě, žil před lety pasák krav, který toužil po tom, aby svou práci konal jako Pánu, a ne lidem – ve vší věrnosti. Jakkoli malá byla výplata za tuto práci a jakkoli skrovně žili v rodině s nemocnou ženou a osmi dětmi, srdce pasáka bylo přesto radostné, protože Bůh mu v jeho starostech vždycky pomohl.

Jednoho horkého letního dne vyhnal své stádo na dost vzdálenou pastvinu. Najednou si však všiml, že se na obloze rychle kupí černé mraky a vtom již nastala velká bouře. Nebylo už možné dostat se se stádem do vsi, pod ochranu střech, a to tím spíš, že krávy při každém blesku ustrašeně dávaly hlavy k sobě a jalovice chtěly utíkat před duněním hromu.

Nablízku byl hustý les, který mohl pasákovi a stádu poskytnout ochranu, ale jim bylo pod pohrůžkou trestu zakázáno zdržovat se tam. Ale spravedlivý se slitovává nad svým zvířátkem, a tak zahrnul své chráněnce do zakázaného lesa, kde byli chráněni nejen před deštěm a zuřící bouří, ale i před tvrdými kroupami, které mezitím začaly padat. Skryli se pod prostornou střechou, kterou tvořily větve a listí mohutných buků.

Pasák o tom spokojeně rozvažoval. Ale najednou se rozhrnulo křoví a v něm se objevil hartusící a láteřící hajný. Šel přímo k němu a chtěl vědět, kolik kusů dobytka je v lese.

„Mějte slitování s mou nemocnou ženou a s mými osmi dětmi! Byla to pouhá nouze, která mě zahrnala do lesa!“ prosil pasák.

„Co je mi po tvé ženě a po tvých dětech! Dopustil ses pychu a za to musíš být potrestán! Kolik máš kusů dobytka, tolik guldenů musíš zaplatit.“ Tak to řekl ochránce lesa.

Postrášený pasák přiznal, že má ve stádu 60 kusů skotu.

Když rozhněvaný hajný odešel, padl pasák na kolena a vypověděl Bohu všechno o své situaci a že – viděno očima lidí – tu není žádné východisko. Boží cesty že jsou však vyšší než lidské cesty a že On se při něm může ve slávě a milosti prokázat jako obdivuhodný Rádce.

Předvolání k nadlesnímu v Urachu na sebe nenechalo dlouho čekat. Když se posilnil modlitbou, vydal se pasák krav v určený den na cestu dolů do údolí směrem k městu. Se smutným srdcem vy-

právěl nadlesnímu o svém přestupku a o příčině, pro kterou se to stalo, a poprosil ho, aby ho ušetřil. Ale nebylo mu to nic platné. Bylo stanoveno 60 guldenů pokuty a on teď měl podepsat protokol. Už držel pero v ruce, ale odvážil se ještě jednou prosit a připomenout přísnému pánovi, jak hrozné to pro něho je, když musí při ročním příjmu 40 guldenů zaplatit pokutu 60 guldenů a přitom ještě uživit ženu a osm dětí. Nadlesní nejdřív neochotně potřásl hlavou, nakonec ale uznal pasákovy důvody jako závažné a odpověděl: „Nu, tak já ti prominu 10 guldenů, ale zůstane při 50. Podepiš!“

Pasák, potěšený touto slevou, zdvořile poděkoval a opustil kancelář. Venku si však pomyslel: „Aj, když prominul 10 guldenů, mohl by odpustit ještě víc. Zkusím to ještě jednou.“ A vrátil se.

„Co tady zase chceš?“ divil se nadlesní.

„Ach, milostivý pane, byl jste na mne tak hodný; tu jsem přemýšlel, že byste mi mohl prominout ještě víc. Jen považte, 50 guldenů pokuty a 40 guldenů roční mzdy!“

„Hm. Nu, pro mě za mě. Tvoje pokuta bude 40 guldenů.“

Když pasák vyslovil své největší díky, šel zase ven, a tentokrát došel až na nejnižší schod schodiště; tak daleko dosahovala jeho radost z darovaných 20 guldenů. Nyní si však pomyslel: „Adame Friedere, z čeho zaopatříš po celý rok své děti? Jen považ: 40 na 40.“

Takhle to nemůže zůstat. Adam Frieder se zamýšleně hladil po vlasech, ale ne dlouho. Dobře znal Bibli, a právě si vzpomněl na chudou vdovu, o které vyprávěl Spasitel, že svou naléhavou prosbou přemohla přísného soudce.

O chvilku později opět stál před nadlesním a vyjednával s ním jako Abraham na cestě na rovinách Mamre naproti Sodomě, kdy prosil o záchranu měst. Pasák prosil tak naléhavě a působivě jako Abraham a nadlesní se nechal rád či nerad uprosit, až se oba dohodli a zastavili se u čísla deset. Když chtěl pasák snižovat ještě tuto částku, nadlesní se rozzlobil: „Dost! Už ani slovo! 10 guldenů! Rozumíš?“

Po patřičném poděkování Adam Frieder znovu odešel, a zase stál dole pod schodištěm. Pokuta 10 guldenů za něco, při čem si v zásadě nebyl vědom viny, se mu zdála dost nespravedlivá. Vzpomněl si na svého Spasitele, který mu, když se před Ním sklonil, odpustil všechno. A pomyslel si: „Měl bych to přece zkusit ještě jednou.“ – Co si pomyslel, to udělal.

„Co tu ten šelma zase dělá?“

„Pane nadlesní –“

„Žádný pane nadlesní! Jsi nestydatý žebrák!“

„Milostivý pane –“

„Mlč a běž! Dopustil ses pychu a musíš zaplatit pokutu 10 guldenů!“

„Dejte mně –!“

„Nedal jsem ti dost? Pryč odtud nebo tě nechám shodit ze schodů!“

„Ach, darujte mně tak, jako dává Bůh – úplně – všechno!“

Úředník se otočil na podpatku a bručel si pro sebe: „To je k zešílení!“ Bubnoval na okenní tabulku, mračil se, na chvílku zavřel oči, pak se rychle otočil a diktoval svému písaři: „Pane Franci, napište: „Malý pych, 3 guldeny 15 krejcarů!“

Ale dříve, než pan Franc namočil pero do inkoustu, začal pasák znovu:

„Pane, dal jste mi už víc než 56 guldenů, je to pro Vás tak těžké, prominout i tuto malou částku?

Prosím, škrtněte všechno...“

Ted' byl už nadlesní unavený. Nechal protokol roztrhat, ale řekl pasákovi: „Běž ke starostovi města a ať tě na tři hodiny zavře do vězení – musíš dostat něco na pamětnou!“

„Rád, rád,“ ochotně přikyvoval pasák, a s konečnou platností opustil kancelář.

Starosta udiveně hleděl na Adama Friedera, když mu vyřizoval pozdrav od nadlesního. To jsou divní vězňové, kteří se sami hlásí o trest! Pan starosta si nechal vypravovat celý příběh. Když pasák skončil, řekl starosta: „Když ti nadlesní prominul 60 guldenů, mohu ti já prominout i tři hodiny vězení. Adame Friedere, jdi pokojně domů!“

Radostně a s vděčností stoupal pasák do kopce ke své vesnici. Když uviděl první domky, bylo mu, jako by snil. Hlavou mu vířily různé myšlenky a pocity. Teprve když přišel domů a vzal z poličky nad stolem opotřebovanou Bibli a začal číst: „Vyprávěl jim také podobenství, aby viděli, jak je třeba stále se modlit a neochabovat ...“, uklidnil se. Shromáždil kolem sebe celou rodinu a vyprávěl jim všechno, co při něm Bůh učinil. Zakončil dojatým hlasem: „Nezastane se Bůh svých vyvolených, kteří k němu volají dnem i nocí? Pravím vám, že se jich rychle zastane.“

Nila, Laponec, bral život z jeho veselejší stránky. Byl mladý a zdravý a měl hezkou, milou ženu, kterou měl rád.

Dokázal se tak bezstarostně smát, a takto bezstarostný a nezatížený byl i v mnoha jiných věcech. Měl vlastní představy o tom, co je mé a tvé, jen zřídka se tázal, zda sobi, které používal nebo zabíjel, patří k jeho stádu nebo ke stádu souseda. Největší radost míval z toho, když mohl pořádně napálit cizí kupce, kteří obchodovali v zemi. Tu a tam vyjížděl ze svého stanu do vzdálené vsi, aby se dověděl novinky, aby nakoupil potřebné věci do domácnosti a – především – aby si zase opatřil patřičnou zásobu kořalky. Tak mýjely Nilovi dny a roky a mýjely rychle, aniž by se staral o spasení své duše.

Tu došlo v té chladné, skalnaté zemi k velkému duchovnímu probuzení. Ve vsi byly slyšet podivné zvěsti. Z pijanů se stávali střízliví, vážní lidé, zloději vraceli ukradené zboží a veřejně se přiznávali k tomu, co provedli, znepřátelení sousedé se pojednou začali snášet... Mezi drsnými obyvateli Laponska začala působit obdivuhodná moc Ducha Svatého. A jako po dlouhé zimě s polární nocí přichází krátké teplé léto, které probouzí k životu a rozvoji skromná políčka té země, podobně nyní budily zahřívající paprsky slunce milosti život v chladných, jakoby ztuhlých srdcích a přinášely nádherné ovoce.

Mnozí však nazývali toto duchovní probuzení „duchovní nemocí“ a snažili se ustrašeně chránit před každou nákazou. Ani Nila nechtěl nic vědět o evangeliu. V Božích očích měl být každý člověk od přirozenosti ztracený hříšník? Tomu Nila nevěřil. On, přátelský, veselý člověk, copak on měl zlého v srdci? Ne, on opravdu nepotřeboval žádného Boha. Tak Nila smýšlel. Proto se velmi rozčílil, když si všiml, že jeho manželka, se kterou navštívil jedno evangelizační shromáždění, byla od toho večera ustaraná a sklíčená. Snad se přece nechala nakazit od těch zbožných ...?

Tu se stalo něco podivného.

Jednoho dne jel Nila na pole, aby zkontroloval své soby. Náhle se mu udělalo nějak špatně. Bylo mu, jako by se na jeho duši snesl temný mrak. Přepadl ho velký strach a zdálo se mu, že ho nějaký hlas obviňuje: „Jsi ztracený, ztracený, kvůli tvým mnohým hříchům!“ Strach každou minutou rostl. V myšlenkách viděl, jak se otevřela země a pohltila ho. Ještě nikdy v životě si nepřipadal tak nicotný, tak opuštěný a tolik provinilý. Nevěděl, že to byl Duch Boží, který působil na jeho svědomí, aby ho usvědčil z hříchu.

Když Nila přišel domů, vešel do svého stanu, vrhl se na lůžko a schoval si obličej do obou rukou. Chtěl plakat, ale nemohl. Jeho manželka si dobře všimla jeho nesnází, ale nemohla mu pomoci, protože ani sama ještě nenašla správný lék pro svou nemocnou duši. A tak musel Nila svůj boj probíjet sám – nebo lépe řečeno, bojoval Bůh, aby ho vytrhl z moci satana. Byl to těžký zápas. Nešťastný Nila před sebou jasně viděl obě cesty, o kterých slyšel onoho večera kázat: úzkou cestu k životu a širokou, která vede do záhuby. Najednou si vzpomněl na mnoho věcí v životě, které před Božíma očima určitě nemohly obstát. Pochopil, že nyní se musí rozhodnout pro svůj celý život, ano, pro celou věčnost. Měl přestat klít, dělat sázky, krást; být stejný jako ti zbožní, kteří se zdáli ve své víře tak šťastní? Nebo měl násilím od sebe odvrhnout temné myšlenky, které ho čím dál víc trápily, a dál žít svým obvyklým způsobem? Nikdy dříve si neuvědomoval tak zřetelně, co vše přebývá v jeho srdci.

Začít nový život? Plný nevole pomyslel na svého pronajímatele, který bydlel na břehu jezera. Vůči němu se často a hodně provinil. Pokud opravdu chtěl mít pokoj pro srdce a svědomí, musel tyto přestupky, které nyní ležely na jeho svědomí jako metráková břemena, bez ohledů vyznat. Ale to vyžadovalo velmi těžké rozhodnutí. Brána byla vskutku velmi úzká. Nebylo by lepší zůstat venku? Neměl raději jet do malé hospody ve vsi a tam spláchnout celou tuto těžkost?

Nila to v těsném stanu už nakonec nevydržel. Musel ven. Nedaleko odtud se pásal jeho nejlepší sob, který již často při rychlých jízdách táhl jeho sáně přes zamrzlé bažiny nebo přes husté smrkové lesy Laponska. Nila ještě trochu zaváhal, pak k sobě lichotivými slovy přilákal soba, nasadil mu postroj

a za chvíli už jeli. Nádherné zvíře neúnavně běželo celé dlouhé míle. Jeli po cestě směrem k široké silnici, která se u pobřeží rozdělovala. Z tohoto místa mohli jet po silnici buď do hostince ve vesnici, nebo k pronajímateli na břehu jezera. To byly dva možné cíle a mezi nimi si teď Nila musel vybrat. Stačilo jen lehce zatáhnout za opratě a vést soba tím nebo oním směrem. Cítil, že tento malý pohyb ruky bude rozhodující pro celý jeho další život. Rozcestí se stále víc blížilo, ale on se stále ještě nerozhodl. Co měl dělat? Kdyby jen ta brána, která vede k životu, nebyla tak nevýslovně úzká a kdyby

úzká cesta nevedla skrze tolik pohanění a pokoření a možná i skrze vězení! Ale přesto si byl Nila jistý: Je to nejlepší, jediná správná cesta!

Teď uviděl silnici. Ve smrtelném strachu udeřil soba bičem, takže sob prudce vyrazil kupředu. Pak zavřel oči. „Bože, říd' Ty, já nemám sílu,“ zasténal Nila.

Dojeli k rozcestí. Funicí silný sob odbočil na silnici a dal se směrem ke břehu jezera, tam kde bydlel pronajímatel!

Nila sotva dokázal soustředit své myšlenky k modlitbě, ale Bůh slyšel to ustrašené, zajímavé volání jeho srdce. Jak těžké bylo pro Laponce vejít do pronajímatelova domu!

Prošel dvorem, vešel do kuchyně, a sedl si tam, jak to vyžadoval mrav země, na zem v blízkosti dveří. Srdce mu divoce bušilo. Jak ho přijmou? Jak to vše dopadne? Nedostane se nakonec do vězení? Ale ať přijde cokoliv, byl teď připraven přiznat, čeho se dopustil.

„Dobrý den, Nilo,“ pozdravila ho manželka pronajímatele. „Nu, jak se vám vede ve skalách? Je tam něco nového?“

Nila vyskočil. Se sklopenou hlavou odpověděl, že nepřináší nic nového, ale kvůli jedné zvláštní věci by rád mluvil s pánem domu mezi čtyřma očima.

Žena se na něho s účastí podívala a hned ho zavedla do pracovny manžela. Pak odešla a nechala oba muže samotné.

Nyní se Nila setkal tváří v tvář s pronajímatelem. Neodvažoval se pohnout hlavou a hrdlo měl sevřené.

„Nu, copak tě sem přivádí, Nilo?“ zeptal se pronajímatel.

Najednou byly ledy prolomeny. Třesoucím se hlasem začal Nila mluvit. A měl toho mnoho, co musel říci! Upřímně přiznával své velké i malé podvody. Nic nezamlčel. Čím déle mluvil, tím to pro něho bylo snazší. Věděl totiž, že i kdyby ho jeho přiznání mělo přivést na více let do vězení, přesto nikdy nebude litovat, že tuto zátěž ze sebe složil.

Když Nila konečně zmlkl, cítil, že mu Bůh odpustil, a naplnil ho dosud nikdy nepoznaný pocit štěstí. A pronajímatel? Velmi pozorně naslouchal Nilovu přiznání. A Bůh vedl jeho srdce tak, že Laponci odpustil všechno, čím se proti němu provinil, a oprostil ho od veškeré viny. Nila to ani nemohl pochopit. A když potom zase seděl v kuchyni, kde ho pohostili chlebem a mlékem, tekly mu po tvářích průzračné slzy radosti.

Potom však zatoužil vrátit se zpátky do dalekých třpytivých sněhových plání, kde nyní muselo slunce svítit mnohem jasněji než předtím. Zatoužil po obrovských skalách, jejichž vrcholky se vypínaly až k modré obloze, zpátky ke své ženě, které teď mohl říci, jak vyznal svou vinu a jak mu pak byly pro Ježíšovo dílo odpuštěny všechny hříchy. Mocně ho to pudilo, aby jí vyprávěl, jak prošel úzkou bránou na cestu k životu. A tak se brzy nato vydal na cestu domů.

Nila pak žil ještě více než padesát let jako šťastný, od věčné smrti a věčného zatracení zachráněný člověk. Žil život víry a byl svědectvím pro mnohé, než přišla blažená hodina, kdy směl vejít do radosti svého Pána.

Takhle mě to nebaví

Byly tři hodiny odpoledne. Rudolf přišel domů ze školy. Rychle si sundal tašku a zavolal na maminku:

„Prosím tě, mami, připrav mi chleba, rád bych šel ještě bruslit!“

„Dnes?“ zeptala se maminka překvapeně, „vždyť už taje!“

„Ale dá se ještě dobře bruslit. Někteří chlapci z naší třídy byli před školou na rybníku, led je ještě pevný.“

Maminka se podívala na teploměr za oknem:

„Je šest stupňů nad nulou,“ řekla.

„To je možné, ale měla bys vidět, jak tlustý je led! Opravdu to není nebezpečné!“

„To říkáš jenom proto, abys mohl jít bruslit, ale nemůžeš to vědět.“

„Ty se pořád tak bojíš, maminko. Kdyby byl doma tatínek, určitě by mně to dovolil.“

„Tomu nevěřím, Rudolfě. Je mi líto, že ti nemohu dovolit jít na rybník, ale je to moc nebezpečné.“

„Že se musíš pořád tak bát! Na co jste mi tedy kupovali nové brusle? Všechny děti z naší třídy mohou dnes bruslit, jen já mám zase zůstat doma. Nikdo neví, zda se zítra ještě bude moci bruslit, a pak se bude muset čekat až do příští zimy!“

„A víš to určitě, že dnes všechny ostatní děti půjdou na rybník?“

„Samozřejmě, většina z nich si vzala brusle rovnou do školy.“

Maminka se nerozhodně dívala oknem ven. „Ach, Rudolfě, tak tedy jdi,“ řekla nakonec, „ale slib mi, že budeš opatrný.“

„Prima!“ Rudolf vyskočil, vzal své brusle a vyběhl ven. Ustaraná maminka se znovu dala do šití.

Dělala si starosti o svého syna. Rozhodla to správně?

Ale už za několik minut uslyšela, že se Rudolf vrací. Přišel do kuchyně, krátce pohlédl na maminku a pověsil brusle do skříňky, kam dávali také smeták a různé věci na úklid.

„Copak se děje, Rudolfe?“ ptala se matka udiveně.

„Nebudu bruslit.“

„Ale proč ne? Řekl ti někdo, že je to moc nebezpečné?“

„Ne. Ostatní děti jsou skoro všechny na rybníku. Ale **takhle** mě to nebaví.“

„Jak to myslíš, Rudolfe?“ ptala se maminka udiveně.

„Když jsi mi to dovolila tak nerada a celé odpoledne bys o mě měla strach – ačkoliv to na rybníku opravdu není nebezpečné – tak mě to vůbec nebaví a nechci bruslit.“

S těmi slovy vyndal Rudolf z tašky desky a dal se do domácích úkolů. Maminka zase začala šít. Tu a tam se podívala na svého synka. Sice měla o starost méně, ale bylo to od ní správné, že ho zdržela od jeho zábavy? Možná opravdu všechny děti z jeho třídy dovádějí na ledu a jen Rudolf sedí u učení! Když se zase podívala ven, viděla, že se obloha vyjasnila a asi se opravdu ochladilo. Bylo jí líto Rudolfa. Nebyl její strach přece jen přehnaný?

Jeden sluneční paprsek padl přímo na Rudolfův sešit. Rudolf zvedl hlavu a podíval se ven, pak psal

dál. Maminka přistoupila k němu ke stolu, pohladila ho po hlavě, podívala se do sešitu a zeptala se:

„Napsal jsi jeden odstavec? Mám ti diktovat, abys byl rychleji hotový?“

„Ano, mami, jestli chceš,“ odpověděl Rudolf a podal ma-

mince sešit. Cítil, že je jí líto, že ho připravila o zábavu.

„Nemusí ti to být líto, mami,“ řekl. „Venku se vyjasňuje, tak si určitě ještě dost zabruslím.“

Maminka si sedla k synkovi a diktovala mu.

Najednou oba překvapeně vzhlédli. Mnohem dřív než jindy se vracel tatínek z kanceláře domů. Slyšeli jeho rychlé kroky na schodech, a už stál před nimi. Když je oba uviděl, ulehčeně si vydechl a rychle si sedl na jednu židli.

„Bohu buď dík, Bohu buď dík, že jsi doma, chlapče!“

Pak vyprávěl, že se venku na rybníku stalo hrozné neštěstí. „Pod několika hochy se prolomil led a ještě se vůbec neví, zda jsou všichni zachráněni. Běžel jsem domů, abych viděl, zda je Rudolf doma.

Bohu buď dík! Rudolfě, jak dobře, že tě maminka nepustila na led!“

„Já jsem mu to dovolila, nechtěla jsem mu zakazit zábavu. Ale Rudolf pak přece zůstal doma – kvůli mně.“

„Ale předtím jsem tě zkoušel přemluvit. Žadonil jsem tak dlouho, až ses musela podvolit.“

Tu vzal tatínek svého syna do náručí a pevně ho k sobě přitiskl.

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATĚHO

www.sirenipismasvateho.cz